lotussega Issanda pole hoiaksid ja röömsa süddamega sedda ärrateeksid, mis temma armolinne hea tahtminne on. „Sedda lahket armosaatjat tunned sinna ommeti jubba?“ küssis kirriko öppetaja; „ehk kas olleks sinnoga, mo waene tütrekenne, se willets luggu, et ei olleks Issandast Jesusest ühtegi weel kuulnud?“ — Siis hüdis Maria süddamelikko römoga: „Oh aus herra! praego ollen ommas unmenäggemisses sedda nimmetud Jesus kuulnud ja tedda ennast ja seddagi näinud, kuida temma lahkeste ning rohkeste linnud toitis. Kuulsin pärrast weel temma armo sannad, misga temma minno meelt jahhutas ja süddant kergitas. Agga et se ei olnud muud kui üks paljas unmenäggeminne, sepärrast pallun minna teid ärdaste, räkige minnule weel rohkeminne sest Jesusest, kedda minno süddа jubba hakkand armastama.“ — Kirriko öppetaja ei wibind mitte, neid röömsaid sannumid Jesusest lapsele ühhidelt kulutada.

Selle mönnusa könnelemisse al ollid

möllemad teekäiad linna allewisse sanud. Maria näitis siis teisele hurtsiko, kus temma wannemad ellasid. Kirriko öppetaja jättis nüüd last Jummalaga, satis paljo terwist issale ja emmale ja tubbas homme tulla neid waatma. Laps andis temma käele suud, tännas tedda keigest süddamest temma öppetusse ja maenitsusse eest, ja astus omma okste kimboga röömsa südda-mega hurtsiko sisse. Ei olnud enne sedda weel ial mitte ni lahke melega kui nüüd koio sanud.

Issa istus sel tühja laua jures nukra näoga, pead kahhe käe wahhel toetud. Emma olli kui ikka omma wodi peäl kibbedas wallus, ja kahwatud silmadega nähha. Ja segipärrast olli Maria meel üsna römus; sest temma kandis ommas süddames üht warrandust, mis temma ei olnud enne ei poegi mitte katsnud. Olli lapselikko töbrust teinud ühhe Waimoga, kes ehk peagi kui ainus abbi ning armosaatja siin hädda kohhal ennast saab töeks tunnistada.

Eesti rahwa Kalender 1853, lk. 23